

18.41x30.1	31	עמוד 122	את - את	11/01/2011	25661154-0
מכון טכנולוגי חולו HIT המכון הטכנולוגי בחולון - 83313					

עיצוב
ישראלי
סיגל נמיר

קפיץ, קישוט, קיפול

לפני שנה וחצי עלתה הילה ראב"ד-קרני, מעצבת תעשייתית צעירה, על מטוס ללונדון בדרכה להכיר את העולם הגדול. היום התכשיטים שהיא מעצבת נמכרים בבוטיקים ובחנויות מוזיאונים ברחבי אירופה וארצות-הברית. וגם אצלנו

הבולטים. במסגרת חילופי סטודנטים למדה בפוליטכניק של מילנו, שם גרה במשך מסמטר. היוזמה, הזמנות, הרצינות והנכונות אופטימית במטרה היו שם כבר אז. רק בחופשת הקיץ שבין שנה ג' לשנה ד' הספיקה את מה שרכיס מהמעצבים הצעירים לא חולמים עליו גם אחרי שהם יוצאים לחיים המקצועיים. "התחלתי לקרוא, לראות, הסתכלתי מסביבי, השתדלתי להיות בעניינים". קצת לפני הקיץ שלחה מיילים לכל המעצבים האירופאים שעניינו אותה, וכך החמנה להתמחות בסטודיו של המעצב ההולנדי כריס קאבל, אחד ממעצבי דרוך דזיין. "זו הייתה חוויה מדהימה. קאבל בדיוק קיבל פרויקט תכשיטים לקי הא פאורה, רצא שאני עבדתי איתו על הפרויקט הזה". "קי הא פאורה" (CHI HA PAURA, באיטלקית: מי מפחד מ...) הוא מותג תכשיטי מעצבים הולנדי שמייסדו ומנהלו האמנותי הוא חריס באקר, אחד ממייסדי דרוך דזיין. מהולנד חזרה לארץ, להיות קרובה לבן זוגה, שהיום הוא בעלה, רן קרני, שגייס למלחמת לבנון השנייה. ברגע שקרני השתחרר, הם נסעו לחופשה בצרפת. ואם בצרפת, אז למה לא להירשם לאחת הסדנאות של "ריטרה" בסירה הכפרית הצרפתית של חזמן דה בואבושה (BOISBOCHE). כך הגיעה לסדנה המלהיבה שהעביר האחים קמפנה. "הטרת הייתה: NOTHING IS LOST, NOTHING IS GAINED, והרעיון היה לעשות דברים מערמית גאנק שהם הביאו. פרננדו ואומברטו הם אנשים מאוד מיוחדים. זה היה מפעים להכיר אותם באופן אישי. על אף שהם סלבריטאים, הם מאוד נחמדים, ורוצים ואוהבים להיפגש עם מעצבים צעירים. בכלל, להגיע לסדנאות של

כבר שנה וחצי הילה ראב"ד-קרני, 30, בלונדון. משלבת בין האהבה לעיצוב תעשייתי, תכשיטים ואופנה. קמה כל בוקר ליום עבודה ארוך, אבל נהנית מכל רגע. היא רק בתחילת הדרך, ושמה כבר מוכר בבוטיקים, גלריות וחנויות מוזיאונים באירופה ובארצות-הברית, והיא גם מוזמנת להציג בתערוכות עיצוב בינלאומיות.

היצירתיות, היא מספרת, עוברת במספחה מדור לדור. סבה, איש קיבוץ מעוז חיים, היה נגר וגם עיצב תכשיטים מאמאיל "בתקופה שבה זה לא היה טריוויאלי", אביה, דוד ראב"ד, ראש החוג לעיצוב תעשייתי ב**המכון האקדמי טכנולוגי חולון**, מעצב תעשייתי כבר 35 שנה.

גם קרני נמשכה ליצירה מגיל צעיר ("תמיד הייתי בחוגים קיקיוניים כמו ציור על משי, קדרות, תכשיטנות"), ובתיכון למדה במגמת אמנות פלסטית בתיכון "אלון" על גבול הרצליה ורמת-השרון. כשסיימה את השירות הצבאי מצאה את עצמה בהתלבטות. "שנים חשבת שאלמד עיצוב אופנה, ופתאום נראה היה לי שלא הייתי רוצה להיות בעלת בוטיק, וגם לא הייתי רוצה לעסוק בזה ברמה היומיומית. בגלל הקרבה לעיצוב התעשייתי מאוד אהבתי את זה שאם יש מקצוע פתוח בתחום הרחב של העיצוב - זה עיצוב תעשייתי. אתה יכול להיות מעצב מכונות, מעצב רהיטים או תיקים או כלי בית. זה לעשות החלטה בלי לעשות החלטה. אהבתי את זה מאוד, וזה עדיין מה שאני אוהבת". כבר במהלך הלימודים הייתה בין הסטודנטים

ראב"ד-קרני
"צריך שיהיה קודם
חינוך ליזמות"

25661165-2	11/01/2011	את - את	עמוד 122	32	19.94x27.72
מכון טכנולוגי חולון HIT המכון הטכנולוגי בחולון - 83313					

תכשיטי האופנה של ראב"ד קרני - מחרוזות, צמידים ועגילים מסדרת "קיפול" בבדים שונים ועור. האביזרים לשיער מוצרים בלעדית ל"רזילי"

חד פעמיים, שניתן לזרוק למיחזור יחד עם העיתונים ולקנות כל פעם מחדש. אבל כמו שקורה כמעט תמיד בעיצוב תעשייתי, המציאות מכתובה אילוצים, ובפועל יצרתי את הפריטים בעבודת יד, כך שבשנתיים הראשונות הם היו בעצם עבודות אמנות וואן אוף".

בהקשר הזה נזכרת ראב"ד בספור שעד היום משעשע אותה, ומציג, אולי, את המקריות שבה דברים יכולים להתרחש. "כשצילמנו את התכשיטים לקראת תערוכת הגמר, הם צולמו עלי. בחרנו לצלם אותם בטווח צדק, וביום הצילום עדי יעקובסון (בעלים משותפים יחד עם אמה, הני יעקובסון, של בוטיק-גלריה לאופנה ופריטים משלימים - ג.ס.) עברה על ידנו במקרה, ושאלה מה אנחנו עושים ושל מי התכשיטים. זה היה שבוע לפני הגשת הגמר. לא ראיתי בעיניים. עדי מאוד התלהבה ורצתה להציג בחנות הקונספט שלה בכך יהודה. ממש אחר ההגשה הבאתי אותם אליה, אחר כך לקחתי אותם בחזרה לתערוכת הגמר ובסופה שוב החזרתי אותם לחנות. זו הייתה הבמה הראשונה שניתנה לי כדי להציג את התכשיטים".

מירון סיוס הלימודים היה מתמש, ובסופו חשבה ראב"ד שתוכל לנח מעט. אבל בישראל, היא אומרת, כמו בישראל. "די-דין (פריקט) ההתמחות של חברת כתר (ג.ס.) פנו אלי והתקבלתי. בעיני, זו ההזדמנות הכי טובה שיש בישראל כרגע למי שרצה מהאקדמיה. למדתי המון על עצמי. יש שם עבודה בצוות ברמות שאין בשום מקום אחר בארץ, פריקטים מגוונים, חשיפה, אנשי המקצוע שאתה נחשף אליהם. בשביל מעצב להכיר חברה כל כך גדולה מבפנים - מלמד המון. אלו היו שנתיים מההימות. תערוכות בינלאומיות, עבודה מול לקוחות. גיליתי, למשל, שאני מאוד טובה בפרזנטציות, דבר שלא הרגשתי כל כך עד אז. קיבלנו השכלה ←

בראשונה זה להיות חלק מקהילה. אתה מכיר את האנשים דקה לפני שהם משהו". בנוסף להתמחות אצל קאבל והסדנה אצל האחים קמפנה הספיקה ראב"ד לקפוץ לשבוע העיצוב של לונדון, שמתקיים מדי ספטמבר, לפני שחזרה לשנת הסיום של התואר.

במסגרת שיעורי הבחירה של שנה ד', בחרה בקורס יסודות הטקסטיל, שיעוד של תמר נסים, מרצה אורחת ב-HIT. "נחשפנו לנגיעות בתחומים של טקסטיל והתבקשנו לשלב אותן בעיצוב תעשייתי". בקורס הזה נבטו הורעים שהתפתחו לסדרות התכשיטים שהציגה בפריקט הגמר, והיום, אחרי שפיתחה והתאימה אותם לייצור תעשייתי, הם נמכרים ברחבי העולם.

ראב"ד: "היו לי שלושה רעיונות לגבי פריקט הגמר. האחד - להציע פתרונות יותר מעניינים מהקיימים בתחום של תאורת הגינה. הרעיון השני היה לטפל בסוגיית המיחזור ברמה שבין הבית לעיר, והשלישי היה לעשות תכשיטים 'תעשייתיים' שמגיעים מהכיוון של עיצוב ומעצב מוצר ולא של עיצוב תכשיטים. דווקא לרעיון הזה הייתה הכי פחות חיבה במחלקה, ואולי זו הסיבה שהתעקשתי דווקא עליו.

"עיצבתי שתי קולקציות: האחת, 'קישוט', שקיימת עד היום, מבוססת על יחידה מסליקון וכפתור נירוסטה. הכפלת היחידה מאפשרת ליצור שרשרות מגוונות בעזרת פירוק וחיבור. השנייה, 'קיפול', הייתה סדרה של תכשיטים מקיפולי נייר. המחשבה מאחוריה הייתה לייצר את התכשיטים כמו שמייצרים קישוטים לסוכות בחיתוך וקיפול בצורה תעשייתית.

"בחזון שלי 'קיפול' הייתה ביטוי של רעיון הפוך מהמסורת של תכשיט שמעבירים מדור לדור. בעיני רוחי ראיתי תכשיט נייר זולים לייצור, כמעט

19.08x29.54	33	עמוד 122	את - את	11/01/2011	25661186-5
מכון טכנולוגי חולו HIT המכון הטכנולוגי בחולון - 83313					

בשנים האחרונות לונדון מסתמנת כמרכז עיצוב תוסס, בעיקר בסצינת המעצבים הצעירים, אך לראב"ד לא חיכה אף אחד. אחרי הנחיתה החלה לחפש עבודה בעיצוב תעשייתי מסורתי. חלמה לעבוד בחברה גדולה, להיחשף ולמצות את החוויות שלא קיימות כאן בארץ. "הכנתי תיק עבודות, קורות חיים, ופניתי לכולם - מחברות גדולות ועד לסטודיות קטנים". זה לא היה קל. "התקופה הייתה קשה. ותוך כדי חיפושים התחלתי לקבל מפעם לפעם מייל בקשר לתכשיטים. זה היה מוזר, כי עברו שנתיים מאז שהם הוצגו, ופתאום מישהו רצה לקנות, איזו גלריה שיצרה איתי קשר, כל פעם משהו קטן".

הטפטוף הזה של פניות הקשורות לתכשיטים שעיצבה, הביא אותה לשנות את נקודת מבטה. ובמקום להמשיך ולהפש משרת מעצב שכיר, החלה לנסות לעבוד על רעיונות העיצוב האישיים שלה ולקדם אותם. שתי תערוכות המכירה הקרובות ביותר שראתה ברשת היו הדיווין מארט, אירועי העיצוב של דיווין בום, בלוג העיצוב הבינלאומי. היעדים היו טוביו וסיואל. "הרעיון לנסוע עם התכשיטים לטוקיו ולסיואל נשמע לי חוויה מטורפת, ומכיוון שהייתי בטוחה שבוודאי לא אתקבל, הדגשתי שאין לי מה להפסיד. ואו התקבלתי לשניהם". ראב"ד הייתה צריכה לבחור, וטוקיו ניצחה. שישה שבועות בסך הכל - זה היה הזמן שעמד לרשות ראב"ד כדי להתכונן. "ניסיתי להרחיב טיפה את הקולקציה. התייחסתי אל טוקיו כאל מקרה מבחן. זו הייתה חוויה מדהימה. היפנים מאוד מאוד שונים. הם מאוד נחמדים, אבל קשה לתקשר איתם. קשה לקרוא אותם. לא יכולתי לבחור מקום שונה יותר. אני חושבת שלא ישנתי עשרה ימים. כל יים קמתי בשש וחצי כדי לא לפספס את טוקיו. משבע בבוקר ועד 11 בבוקר הסתובבתי. ראיתי כמה שיותר. מ"ו ועד שמונה בערב הייתי ליד הדוכן שלי בתערוכה, ואז עד שתיים בלילה שוב הסתובבתי. הכרתי אנשים. טוקיו מרתקת. מאוד קוטבית. מוג'י וטראש. כשחזרתי, החלטתי שאני לוקחת שנה ומנסה לקדם את התכשיטים לעסק".

ראב"ד הנמרצת נתנה לעצמה חודש. בזמן הזה הצליחה להביא את התכשיטים מפריטים בחדים לקולקציה מסחרית שניתנת לייצור תעשייתי. קיפולי הנייר הפכו לפריסות פליסה של עורות וטקסטיל. שרשרות הסיליקון קיבלו צבעים חדשים. ונולדה קולקציה שלישית, "קפיץ", שגם היא "התחילה בלימודים אבל מאוד בקטנה". בקולקציה החדשה לקראת קיץ 2011 היא חזרה לנייר, הפעם דרך ה-TYVEK הסינתטי המתוחכם, שהוא חזק מאוד ולא נקרע, אבל נוח מאוד לעבודה ונראה ממש כמו נייר. את התכשיטים החדשים התחילה ראב"ד לקשור בצבעוניות מסוימת. "אני

→ מאד רחבה - נגיעות מכל דבר - ומשם זו אחרית שלט איזה קצה חוט אנחנו לוקחים, ולאן אנחנו הולכים עם זה".

ההזמנה להשתתף ב-PAPER LOVE היקרתית שהתקיימה במסגרת אירועי דיווין מיאמי 2008, התערוכה שבסופה נערכה מכירה פומבית שהכנסותיה נתרמו לקרן מחקר לטיפול בסרטן השד - לצד שמות כמו אינגו מאורר, רון ארד, ואהא חרדי, אמנדה לוויטה, איב בהר, האחים בורולק, אנטוניו צ'יטרו, קונסטנטין ולורן בום - הייתה הפתעה גמורה. "זה היה גורא מצחיק. ישבתי בדיווין ביום עבודה רגיל ופתאום הגיע שליח של פד'אקס, וזה היה בשבילי. כשפתחת את המעטפה הייתה בה ההזמנה להשתתפות ב'פיפר לאב', אני מניחה שהם ראו את פרויקט הגמר באתר של דיווין. זה היה מאוד מרגש. "הפידבקים היו מאוד חיוביים. מאוחר יותר, כשהגעתי ללונדון, פתאום קיבלתי מיילים מאנשים שראו את העבודות שלי - אחרי שנתיים! הריקושט הכי גדול מהסיפור הזה קרה לפני מספר חודשים, כשהזמנתי להשתתף בטכנו קראפט, התערוכה שאצר איב בהר ב-YBCA בסן פרנסיסקו בספטמבר 2010. לפעמים אתה לא רואה את התועלת המיידית של הדברים האלה, אבל לאורך הזמן הם מוכיחים את עצמם. אני רואה את זה גם בתערוכות מקצועיות. אתה מחלק הרבה כרטיסי ביקור, והיריד נגמר, ואתה חוזר לסטודיו, ויש שקט תעשייתי. ואחרי שלושה חודשים, כשיש פתאום מקום בחנות או בכפולה בעיתון - יוצרים איתך קשר. לכן אני מאוד משתדלת לשמור על קשר".

ללונדון הגיעה ראב"ד לפני שנה וחצי. "ההורים שלי", היא מספרת, "מאוד מאמינים בלטייל, בלגור במקום אחר, בלראות, לחוות. ככה גדלנו בבית מגיל צעיר. רן ואני רצינו לגור תקופה בחו"ל. סימנו מקומות שיתאימו לשנינו, ואחרי שרן התקבל לשלישה בתי ספר ללימוד מנהל עסקים, בחרנו בלונדון. יום אחרי מסיבת הסיום של דיווין נסענו".

סדרת "קיפול" בטייבק הסיתנטי והחזק

19.87x28.24	34	122	עמוד	אָת - אָת	11/01/2011	25661193-3
מכון טכנולוגי חולון HIT המכון הטכנולוגי בחולון - 83313						

תכשיטים מסדרת "קישוט" המבוססים על חזרה של יחידת סיליקון ומחבר מתכת

תכשיטים מסדרת "קפיץ". ראב"ד: מחומר כל כך תעשייתי ולכאורה חסר חן מתקבלים תכשיטים עדינים ונקיים, עם מראה מודרני מפתיע וקל משקל"

טולמנס במחיאון העיצוב חולון ובסניף החדש שלה - טולמנס אלסי, ולסניפי "רוזלי". בטולמנס אפשר למצוא את תכשיטי ה"טייבק" החדשים, לרוזלי היא עיצבה במיוחד את "מנדי", קשתות לשיער ומסרקיות בהשראת פרויקט בשיתוף BRIDE'S MAGAZINE הניו יורקי, עבורם יצרה את STATEMENT PIECE לסמלות כלה מנייר. כל הפריטים, אגב, נעשים בעבודת יד המשלבת חומרים וטקסטורות שונות.

אל כל זה הגיעה ראב"ד תוך עבודה מאומצת, כשהיא לומדת את השוק צעד אחר צעד, טועה ומתקנת. "אם את רוצה לפתוח עסק משלך, זה לא כל כך פשוט. אין לך למעשה כמעט אף כלי. צריך שיהיה קורס כזה, חינך ליוזמות, בתוכניות הלימוד של התואר הראשון של הפקולטות לעיצוב, ובארץ זה חשוב במיוחד. כי בארץ הרבה מעצבים צעירים הם גם מעצבים וגם יוזמים וגם משווקים וגם מנהלים, הם מקדמים מוצרים של עצמם, ולפעמים גם של אחרים, כי התעשייה מוגבלת ביכולת הקליטה של מעצבים".

מחדש לחדש, מספרת ראב"ד, החשיפה גדלה, וגם ההזמנות, ועכשיו היא בתהליכים של הרחבת העסק. "הייתי רוצה לגעת גם באבזור לבוש - חטרות, כובעים - תחום שבארץ הוא עדיין לא כל כך מוכר, אבל מאוד חזק בלונדון. אולי להיכנס לשיתופי פעולה עם מעצבי אופנה. להיכנס לסצינת העיצוב בלונדון. בדומה לנו הם הלכו ביחד לבית ספר, ואחרי זה הם קצת קליקה סטודו, וצריך לפתח את זה בעדינות. אבל דברים זזים מאוד מהר. אני מאמינה בדברים שאני עושה, זו הרגשה טובה. כף לקום בבוקר ולעבוד את כל השעות הארוכות שצריך להשקיע. ככה גם גידלו אותי. שצריך לקום בבוקר, ולהיות ממה שעושים".

קוראת הרבה מאוד מגזינים בתחום האופנה והעיצוב. המון ברשת. קוראת בלוגים. מאוד מחוברת למה שקורה. וצריך גם אינטואיציה. כל מקום חדש התאמות משלו. העבודה עם השוק הישראלי היא לא כמו העבודה עם השוק האירופי, והעבודה עם השוק האירופי היא לא כמו העבודה עם השוק האמריקאי. בלונדון ובארצות הברית, גילתה מאוחר יותר, אהבו במיוחד את "קפיץ". "בגלל שיש מידה רבה של עבודת יד והפתעה מאוד גדולה בחומרים. מחומר כל כך תעשייתי ולכאורה חסר חן, מתקבלים תכשיטים עדינים, נקיים, עם מראה מאוד עדין ומודרני, מפתיע, קל משקל".

עכשיו הייתה קולקציה. והשאלה הייתה לאן לוקחים את זה מכאן? איך מגיעים לחנויות? לקהל? "התחלתי", מספרת ראב"ד, "ללכת לחנויות, לרשום מיילים. וכשלא ענו, כתבתי עוד פעם. ואחרי חודש - עוד פעם. ובכל נאגלה של מיילים משהו ענה לי. בנאגלה הראשונה חנות אחת, בשנייה - שתיים. כל פעם שיש משהו חדש, אני מידעית במייל".

היום את התכשיטים שלה אפשר למצוא בבוטיקים ובגלריות באתונה וברלין, בשוויץ ובלוקסמבורג. בלונדון אהבי את העבודה שלה ב-WORK @, גלריות לתכשיטים מודרניים בפמליקו, ליד הטייט מודרן ובבריק ליין, ובחנות של ההייוואד גאלרי בסאות בנק סנטר. בארצות הברית עבודתיה מוצגות בין מיאמי ללושינגטון, בין סיאטל לסן פרנסיסקו, בחנויות המחיאונים לאמינות מודרנית בסנטה מוניקה, שיקגו ופילדלפיה.

אצלנו ראב"ד מעצבת סדרות מוגבלות בלעדיות לחנות המחיאון של